

ΜΑΡΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Η ΠΙΚΡΑ της ΑΓΑΠΗΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Η πίκρα της αγάπης
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Βασιλειάδου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Μαρία Βασιλειάδου
Copyright © 2025 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-74-4

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Μαρία Βασιλειάδου

Η ΠΙΚΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Εκδόσεις Έξη

Άρωμα τριαντάφυλλο

Αθήνα 1901

Σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τον γαλανό ουρανό. Κάποια μικρά λευκά συννεφάκια ταξίδευαν αργά, σαν να μην είχαν αποφασίσει προς τα πού θα κινηθούν. Έπιασε το γείσο από το ψαθάκι του και το ανασήκωσε ελαφρά, για να σκουπίσει με το μαντήλι του τον ιδρώτα από το μέτωπό του. Η άνοιξη φέτος ήταν υγρή και ιδιαίτερα ζεστή. Τα τραπέζια γύρω του ήταν γεμάτα κόσμο που απολάμβανε δροσιστικές λεμονάδες, βυσσινάδες ή απλά παγωμένο νερό. Κάποιοι, μέσα στους οποίους κι εκείνος, δεν ξέφυγαν από την καθημερινή τους ρουτίνα να πιούν τον καφέ τους και να διαβάσουν τα νέα από την εφημερίδα.

Δίπλωσε τις ασπρόμαυρες σελίδες και ήπие την τελευταία γουλιά από τον πικρό καφέ. Σηκώθηκε και, ρίχνοντας ένα κέρμα στο μεταλλικό τραπεζάκι, έκανε νόημα στον σερβιτόρο. Περπάτησε γύρω από το σιντριβάνι και πήρε έναν από τους μικρούς χωμάτινους

δρόμους που οδηγούσαν στο εσωτερικό του Κήπου*. Του άρεσε αυτή η διαδρομή. Τα παρτέρια ήταν γεμάτα πολύχρωμους επισκέπτες, τα τιτιθίσματα των πουλιών στα δέντρα έκαναν ευχάριστη συντροφιά στους περιηγητές και όσοι επέλεγαν να περάσουν την ώρα τους κάτω από τη σκιά των ψηλών δέντρων, πάντα δικαιώνονταν γι' αυτή την επιλογή.

Είχε ήδη φτάσει στο κιόσκι με τις γλασάδες, όταν τα ρουθούνια του γέμισαν από το άρωμα τριαντάφυλλου. Γύρισε το κεφάλι στα δεξιά, όπου ενστικτωδώς του είχε περάσει η ιδέα ότι βρισκόταν η πηγή για το γαργαλιστικό ξάφνιασμα της μύτης του. Η αντηλία τον υποχρέωσε να σηκώσει το χέρι του μπροστά στα μάτια του για να μπορέσει να δει καλύτερα. Όταν τα μάτια του συνήθισαν την ένταση του φωτός, διέκρινε δύο φιγούρες που απομακρύνονταν με νωχελικούς βηματισμούς.

Το βιολετί ομπρελίνο κάλυπτε το σώμα που λικνιζόταν ρυθμικά. Ξεκίνησε να περπατά υπνωτισμένος στον ίδιο ρυθμό με εκείνον των δύο γυναικείων υπάρξεων που προπορεύονταν. Το βήμα του τον πρόδωσε, καθότι ο δρασκελισμός του ήταν μεγαλύτερος, και βρέθηκε σε απόσταση που μπορούσε να ακούσει την ψιλοκουβέντα και τα χαχανητά τους. Ο ήχος του κλαδιού που έσπασε κάτω από το καλογουλισμένο παπούτσι του δεν πέρασε απαρατήρητος από την κά-

---

* Πρόκειται για τον Βασιλικό Κήπο.

τοχο της βιολετί ομπρέλας, η οποία κοντοστάθηκε και γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του.

Σαστισμένος από τα δυο πράσινα μάτια που τον «κάρφωσαν», σταμάτησε απότομα. Το βλέμμα της πλανήθηκε από το ψάθινο καπέλο του μέχρι το χώμα που πατούσε. Ανέκφραστη γύρισε την πλάτη της με χάρη και συνέχισε να περπατά δίπλα στη φίλη της. Εκείνος δεν μπόρεσε να κάνει άλλο βήμα. Έμεινε εκεί να την κοιτά, καθώς απομακρυνόταν.

Ανέβηκε γρήγορα τα σκαλιά της Αθηναϊκής Λέσχης*. Ο θυρωρός τον καλωσόρισε ανοίγοντας την πόρτα και εκείνος κατευθύνθηκε στη μεγάλη αίθουσα. Είδε τον Ίωνα να μιλά με τον Πετρίδη στη γωνία δίπλα στο τζάκι και τους πλησίασε.

«Καλησπέρα, κύριοι», είπε και άπλωσε το χέρι στον Πετρίδη.

«Ω, Κωστή!» αναφώνησε εκείνος ανταποκρινόμενος στη χειραψία. «Φίλτατε, εσύ ίσως μπορείς να μας διαφωτίσεις», συνέχισε και τον ακούμπησε στο μπράτσο.

«Οτιδήποτε εκτός από πολιτική», απάντησε ο Κωστής χαμογελώντας.

---

* Ιδρύθηκε το 1875 ύστερα από πρωτοβουλία του Μιχαήλ Μελά και είκοσι επίλεκτων μελών της τότε αθηναϊκής κοινωνίας που είχαν ζήσει και σπουδάσει στο εξωτερικό. Η δημιουργία μίας κλειστής λέσχης ανδρών κατά το πρότυπο των αγγλικών λεσχών, που σκοπό θα είχε την ψυχαγωγία των μελών της και τη διάδοση των ασκήσεων -με κύρια την ξιφασκία- είναι το μακροβιότερο και αυστηρότερο κλειστό ανδρικό κλαμπ της Αθήνας. Σύμφωνα με το καταστατικό, ο επιτρεπόμενος αριθμός μελών ήταν τα χίλια άτομα, ενώ οι γυναίκες δεν είχαν δικαίωμα συμμετοχής.

Ο Πετρίδης ανασήκωσε το φρύδι.

«Απορώ γιατί πληρώνεις συνδρομή, αφού δεν ενδιαφέρεσαι για την πολιτική. Είναι δυνατόν να είσαι μέλος αυτής της Λέσχης μαζί με τον Πρωθυπουργό και τον Βασιλέα και να μη μιλάς για πολιτική;»

Ο Κωστής χαμογέλασε και πριν προλάβει να επιχειρηματολογήσει, παρενέβη ο Ίωνας.

«Αγαπητέ μου, δεν μπορούμε όλοι να ενδιαφερόμεθα για τα ίδια θέματα. Ο Κωστής είναι άνθρωπος χαμηλών τόνων. Ανέκαθεν ήταν», είπε και κοίταξε τον φίλο του.

«Φίλτατε, κύριε Πετρίδη!» ακούστηκε μια φωνή από την απέναντι πλευρά της αίθουσας και έκανε τον συνομιλητή τους να κατευθυνθεί προς τα εκεί.

«Ευτυχώς!» είπε ο Κωστής αναστενάζοντας. «Ο Θεός μάς λυπήθηκε. Δεν θα άντεχα να ακούσω άλλη μια πολιτική ανάλυση για την κατάσταση της χώρας».

«Είσαι όμως κι εσύ!» απάντησε ο Ίωνας χαμογελώντας.

«Μα δεν τον αντέχω! Το μόνο θέμα για το οποίο μιλάει είναι η πολιτική. Λες και δεν υπάρχει τίποτε άλλο στη ζωή μας».

«Υπάρχει;» ρώτησε ο Ίωνας με ένα πονηρό βλέμμα.

«Τι;» έκανε ο Κωστής αμέριμνα και ήπие μια γουλιά από το μπράντι που μόλις του είχαν σερβίρει.

«Λέω, υπάρχει κάτι άλλο στη ζωή μας;»

«Ε, δεν θα υπάρχει;»

«Μάλιστα... και τι όνομα φέρει αυτό το “κάτι”;»

«Μα τι λες;»

«Κωστή, τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Ίωνας και του έκλεισε συνωμοτικά το μάτι, καθώς απλωνόταν στη δερμάτινη πολυθρόνα. «Αν υποψιαστώ ότι έχεις μυστικά από εμένα, θα θυμώσω».

«Τίποτα δεν συμβαίνει... ουσιαστικά».

«Θέλω λεπτομέρειες!»

«Λεπτομέρειες από τι; Σου είπα ότι δεν συμβαίνει τίποτα...»

«Ουσιαστικά...» τον διέκοψε και χαμογέλασε πονηρά.

«Ίωνα, αν υπάρξει κάτι να σου πω, θα σ'το πω. Το ξέρεις ότι από εσένα δεν κρύβομαι. Είμαστε σαν αδέρφια και εκτιμώ πολύ τη γνώμη σου και τις συμβουλές σου, όμως την παρούσα στιγμή δεν υπάρχει τίποτα για το οποίο να χρειάζεται να με συμβουλευσεις», απάντησε ο Κωστής και χαμογέλασε κι εκείνος με τη σειρά του, προσπαθώντας να τελειώσει τη συζήτηση. Μόλις είχε πει κάτι το οποίο δεν πίστευε. Δεν ήταν από τους άντρες που μιλούσαν για την προσωπική τους ζωή, ακόμα κι αν απέναντί του είχε τον Ίωνα.

«Σύμφωνοι, λοιπόν, παραιτούμαι... για την ώρα. Αν και δεν καταλαβαίνω γιατί να χρειάζεται χρόνος για να μιλήσεις για κάτι που, προφανώς, σε έχει εξιτάρει τόσο, ώστε να μην έχεις καταλάβει ότι από την

ώρα που ήρθες, πας κι έρχεσαι πάνω-κάτω νευρικά. Πού πήγε η γνωστή σου παροιμιώδης ηρεμία; Μήπως την άφησες στον Κήπο;» έκανε ο Ίωνας και κρυφογέλασε.

«Μια χαρά ήρεμος είμαι!» έσμιξε ο Κωστής τα φρύδια, σαν να απορούσε για το σχόλιο του φίλου του, και κάθισε στην πολυθρόνα απέναντί του.

«Μάλιστα... κατάλαβα...»

«Τι κατάλαβες;»

«Αυτό το “κάτι”... που λέγαμε... ήταν στον Κήπο».

«Ω, όλο χαζομάρες λες!» έκανε με εκνευρισμό.

«Λοιπόν, τι θα κάνουμε; Πάμε στου Γκαϊτέ*» πρότεινε ο Ίωνας θέλοντας να αλαφρύνει την ατμόσφαιρα, μιας κι έβλεπε ότι ο φίλος του είχε έρθει σε δύσκολη θέση. Ήξερε ότι όταν θα ήταν έτοιμος, θα του έλεγε όσα τον απασχολούσαν, αν υπήρχε δηλαδή κάτι. Όπως ήξερε και ότι ο Κωστής δεν επρόκειτο να πατήσει το πόδι του στο Γκαϊτέ.

«Μερικές φορές απορώ», απάντησε ο Κωστής κάνοντας έναν μορφασμό, «τι στο καλό βρίσκεις σε αυτό το χαμαιτυπείο και ξημεροβραδιάζεσαι εκεί. Και, βέβαια, με τι κουράγιο την επόμενη μέρα πηγαίνεις πρωί-πρωί στο εργοστάσιο».

---

* Ένα από τα πρώτα καφέ σαντάν της Αθήνας (εμφανίστηκε προς το τέλος του 1878) στην αρχή της οδού Προαστείου, τη σημερινή Εμμανουήλ Μπενάκη. Το καφέ ανήκε στην κυρα-Παλούκαινα, που υπήρξε μία από τις πρώτες «πατρώνες» των Αθηνών, και τον γιο της. Υπήρξε στέκι για πολλούς άντρες της αθηναϊκής αριστοκρατίας, καθώς στο παλκοσένικο εμφανίζονταν κοπέλες από την Ιταλία, τη Γερμανία και την Ουγγαρία, που γνώριζαν καλά τόσο την τέχνη του τραγουδιού και του αισθησιακού χορού, όσο κι εκείνη του πληρωμένου έρωτα.

«Δικαιολογημένα απορείς, Κωστή. Εσύ ζεις λες και είσαι πενήντα χρονών. Ιατρείο-σπίτι, σπίτι-ιατρείο. Βγες και λίγο να ανοίξει το μάτι σου, καημένε!»

«Μια χαρά ανοιχτό είναι το μάτι μου. Δεν χρειάζεται να σέρνομαι στα καφέ σαντάν και να σπαταλιέμαι στην αγκαλιά της κάθε αρτίστας».

«Κάνεις λάθος. Δεν σπαταλιέμαι σε οποιαδήποτε αγκαλιά...» είπε με νόημα ο Ίωνας και χαμογέλασε.

«Ναι, έχεις δίκιο», απάντησε ειρωνικά ο Κωστής. «Το προνόμιο να σε χαίρεται το έχει μόνο η Μπροσκά! Σου κούνησε λίγο τον γοφό, σήκωσε τη φούστα και το μάτι σου γυάλισε. Έπεσες σαν το ψάρι στα δίχτυα της μαντάμ Ορτάνς και της παρέας της. Σου έριξε την Ουγγαρέζα στην αγκαλιά και σε μαδάνε κανονικότητα».

Ο Ίωνας χαμογέλασε ξανά κι έριξε το βλέμμα του στο ελάχιστο μπράντι που είχε απομείνει στο ποτήρι. Το κεκριμπαρένιο χρώμα του γινόταν ακόμα πιο πορτοκαλί από τη λάμψη των κεριών που πάσχιζαν να φωτίσουν τον χώρο. Σήκωσε τα μάτια και κοίταξε τον φίλο του. Το λεπτό πρόσωπό του κρυβόταν πίσω από το καλοσχηματισμένο κοκκινωπό μούσι, και τα μικρά θλιμμένα μάτια του είχαν κάτι από παράπονο μέσα τους. Από τότε που τον θυμόταν, το ίδιο βλέμμα έβλεπε. Ίσως να έφταιγαν τα όσα είχε ζήσει από παιδί. Ο χαμός της αδελφής του, όταν εκείνη ήταν τριών και αυτός επτά, και η μετέπειτα ψυχολογική καταρράκωση της μητέρας του τον είχαν κάνει να εί-

ναι πάντα κλειστός και μετρημένος. Αυτό θαύμαζε και αγαπούσε πάνω του. Αυτό τον έκανε να αποφασίσει από πολύ νωρίς ότι ο Κωστής θα ήταν ο αδελφικός φίλος του: το πόσο διαφορετικός ήταν από τον ίδιο.

«Νομίζεις ότι έχω γίνει παιχνίδι τους;» τον ρώτησε μαλακά.

«Νομίζω ότι θα μπορούσες να κάνεις καλύτερα πράγματα στον ελεύθερο χρόνο σου», του απάντησε το ίδιο ήρεμα. «Ίωνα, είμαστε πια σε ηλικία γάμου. Πώς νομίζεις ότι μια οικογένεια θα σου εμπιστευτεί την κόρη, την αδελφή, την ανιψιά της, όταν έχεις βγάλει τη φήμη του ασώτου στον κύκλο μας;»

«Κοίτα πού φτάσαμε! Να πρέπει να επιδεικνύω καλή διαγωγή, λες και είμαι καμία γεροντοκόρη παρθένα, για να βρω ταίρι!» είπε ο Ίωνας χλευαστικά και γέλασε.

«Ξέρω πολύ καλά ότι όσα λέω τα σκέφτεσαι κι εσύ. Δεν μπορώ, όμως, να καταλάβω γιατί συνεχίζεις τόσο απροκάλυπτα να κάνεις τα όσα κάνεις. Πριν από κάποιο διάστημα είχε βουίξει όλη η Αθήνα, όταν εμφανίστηκες α λα μπρατσέτα με τη χήρα του Γάλλου πρέσβη στον ετήσιο χορό του Ροδοκανάκη, και μάλιστα μόλις τρεις μήνες μετά τον θάνατό του! Και τώρα όλα αυτά τα κουτσομπολιά για τις σχεδόν καθημερινές επισκέψεις σου στου Γκαϊτέ δίνουν και παίρνουν στα σαλόνια των κυριών, αλλά ακόμα και στη Λέσχη. Και δεν ξέρω και πού θα φτάσουν κι εκείνα που θα μιλούν για τις επισκέ-

ψεις σου στη Νεάπολη*. Προχθές η μητέρα σου πάλι με κατσάδιασε που σε αφήνω μόνο σου τα βράδια και παρασύρεσαι».

«Η κυρία Αννέτα πάντα έδινε μεγάλη σημασία στον κόσμο γύρω μας», είπε ο Ίωνας με έναν τόνο ειρωνείας στη φωνή και ήπια την τελευταία γουλιά από το μπράντι του.

«Ίωνα, πρέπει να σοβαρευτείς. Η μητέρα σου ανησυχεί. Και στο κάτω-κάτω δεν ζητά και κάτι παράλογο. Να παντρευτείς θέλει και να κάνεις οικογένεια».

«Να παντρευτώ ποια; Τις έχεις δει όλες αυτές του κύκλου μας; Χαμηλοβλεπούσες, καθωσπρέπει, που φοβούνται ακόμα και να σε κοιτάζουν, λες και θα κάνουν τη μεγαλύτερη αμαρτία. Εγώ θέλω γυναίκα, όχι νιάνιαρο. Θέλω να αγκαλιάζω γυναικείο κορμί και να νιώθω το τρέμουλό του από τον πόθο. Τι να τις κάνω αυτές που θα πέφτουν στο κρεβάτι με πέντε στρώματα δαντέλας και το σκουφί στο κεφάλι;»

«Μα όλες οι γυναίκες έτσι είναι, Ίωνα. Όταν παντρεύονται, ακολουθούν όσα φέρνει ο έγγαμος βίος και...»

«Και μόλις κάνουν τον πολυπόθητο απόγονο, επιδίδονται στον ρόλο της αφοσιωμένης μητέρας, αφήνοντας τον σύζυγο να χαίρεται αλλού τις απολαύσεις της ζωής. Αυτό το κάνω και τώρα, Κωστή, χωρίς να έχω τη θηλιά στον λαιμό μου και τη γκρίνια στο κρεβάτι μου».

---

* Περιοχή με «σπίτια», όπου «ιέρειες» της Πάνδημης Αφροδίτης πρόσφεραν τα κάλλη τους στους ανύπαντρους Αθηναίους, και όχι μόνο.

Ο Κωστής τον κοίταξε διερευνητικά. Ήταν γνωστό ότι ο φίλος του εκτιμούσε ιδιαίτερα αυτές τις «απολαύσεις της ζωής» από πολύ νωρίς, όπως και πολλοί άλλοι του κύκλου τους βέβαια -παντρεμένοι και μη. Μόνο που εκείνοι το έκαναν διακριτικά, ενώ ο φίλος του ενεργούσε σαν να ήθελε να προκαλέσει. Η αλήθεια ήταν ότι πάντα ήταν διαφορετικός από τους υπόλοιπους. Ποτέ δεν έδωσε σημασία στο τι θα πουν οι γύρω του και στο πώς θα τον χαρακτηρίσουν. Έπιασε τη ζωή από τα μαλλιά και μόλις ενηλικιώθηκε, πήρε στα χέρια του το εργοστάσιο και αυγάτισε την περιουσία του πατέρα του. Μαζί με αυτό, όμως, αυγάτισε και τις επισκέψεις του σε κακόφημες περιοχές της πρωτεύουσας και έγινε μέλος της Έριδος πολλών υπάρξεων του κύκλου τους που αναζητούσαν την ασφάλεια του χρήματος, κι ας μην είχαν καμία ελπίδα για μετέπειτα καταξίωση, αν και οι περισσότερες πίστευαν πάντα το αντίθετο. Εκείνος απολάμβανε όσα η ζωή μπορούσε να του προσφέρει και, μολονότι ο Κωστής γνώριζε καλά ότι ο φίλος του ήταν στην πραγματικότητα άνθρωπος με αρχές, ο περίγυρός του απολάμβανε να περιγράφει ιστορίες ασωτίας και ανηθικότητας, μερικές από τις οποίες ήταν αποκυήματα της φαντασίας κάποιων κυριών την ώρα του απογευματινού τσαγιού τους.

«Δηλαδή, θέλεις να μου πεις ότι δεν σκέφτεσαι να παντρευτείς;» τον ρώτησε βγαίνοντας από τις προηγούμενες σκέψεις του.

«Και γιατί να σκέφτομαι να παντρευτώ; Απορώ γιατί η κοινωνία μας χρειάστηκε να εφεύρει αυτού του είδους τα συμβόλαια μεταξύ των μελών της».

«Μάλλον, επειδή χωρίς αυτά τα συμβόλαια δεν θα μπορούσαμε να ζούμε σε οργανωμένες κοινωνίες, Ίωνα», απάντησε ο Κωστής και βολεύτηκε καλύτερα στο κάθισμά του.

«Εσύ, δηλαδή, πιστεύεις ότι ενώ ερχόμαστε ουσιαστικά μόνοι στη ζωή και φεύγουμε μόνοι από αυτήν, θα πρέπει στο ενδιάμεσο να πορευόμαστε ως ζευγάρια;» τον ρώτησε ο Ίωνας με ένα ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη του.

«Πιστεύω ότι, μιας και για να έρθουμε σε αυτή τη ζωή χρειάζονται δύο, εδώ και αιώνες, τότε ναι, στο ενδιάμεσο πρέπει να πορευόμαστε σε ζεύγη», απάντησε ο Κωστής με προσποιητό εκνευρισμό στη φωνή του, καθώς όσα άκουγε από τον φίλο του, για τον ίδιο ήταν αρκετά επαναστατικά.

«Δεν αντιλέγω, αλλά δεν είναι αναγκαίο να παντρευτώ κάποια για να διαιωνίσω το είδος μου».

Ο Ίωνας περίμενε την αντίδραση του φίλου του και το απολάμβανε. Όχι, ότι δεν πίστευε κάποια από όσα έλεγε, αλλά γνώριζε καλά ότι η κοινωνία στην οποία ζούσε, δεν ήταν έτοιμη για τόσο προοδευτικές ιδέες. Στην ουσία, δεν ήταν σίγουρος ούτε και αν ο ίδιος θα μπορούσε να κάνει τα όσα πρέσβευε, αν του δινόταν η ευκαιρία. Απλά, απολάμβανε να βλέπει τον Κωστή να χάνει την ψυχραιμία του και να παραδίδει τα όπλα.

«Μπορείς να μη λες όσα λες τόσο δυνατά;» είπε ο Κωστής χαμηλόφωνα σε μορφή μαλώματος. «Δεν χρειάζεται να βροντοφωνάζεις τις απόψεις σου».

«Κωστή, γιατί πάντα είσαι τόσο συντηρητικός; Εσένα, δηλαδή, δεν σου έχει έρθει ποτέ η επιθυμία να γευτείς τον έρωτα χωρίς μετέπειτα υποχρεώσεις; Δεν θα σου άρεσε να είσαι ελεύθερος να κάνεις ό,τι θέλεις με όποια θέλεις και μετά να συνεχίσει ο καθένας τον δρόμο του; Και δεν αναφέρομαι σε πληρωμένο έρωτα, γιατί αυτό θα έπρεπε εδώ και πολύ καιρό να το γεύεσαι, φίλε μου. Αλήθεια... Το γεύεσαι;»

«Ε, δεν σε αντέχω πια!» είπε ο Κωστής και σηκώθηκε όρθιος.

Ο Ίωνας έβαλε τα γέλια και σήκωσε το χέρι να παραγγείλει άλλα δύο μπράντι, ώστε να επανέλθει η ισορροπία. Ο Κωστής έβγαλε το ασημένιο ρολόι του από το τσεπάκι του γιλέκου του και συνοφρυώθηκε.

«Όσο κι αν απολαμβάνω τη συζήτηση μαζί σου», είπε μαλακά έχοντας βρει και πάλι την ηρεμία του, μιας και στην ουσία δύσκολα μπορούσε να θυμώσει με τον φίλο του, «θα πρέπει να φύγω. Πλησιάζει η ώρα του δείπνου και θα με περιμένουν η θεία και η εξαδέλφη μου».

«Ω, πώς είναι η φίλτατη Σοφία;»

«Μια χαρά. Θα τη δεις στου Μαρκάτου. Θα έρθουμε μαζί».

«Ωραία, λοιπόν. Ελπίζω να μου πεις τότε για το “κάτι”», είπε ο Ίωνας και του έτεινε το χέρι.

Ο Κωστής το έσφιξε και χαμογέλασε.

Η ΠΙΚΡΑ της ΑΓΑΠΗΣ

Για την Κλειώ η ζωή είναι ένας διαρκής αγώνας. Όχι για να επιβιώσει, αλλά για να βγει από τα κατεστημένα που η κοινωνία της Αθήνας των αρχών του 20ού αιώνα της επιβάλλει. Δυναμική, πεισματάρη και παθιασμένη με ό,τι καταπιάνεται, διεκδικεί ό,τι της ανήκει.

Για τον Ίωνα η ζωή είναι ένα ταξίδι. Χαίρεται όσα του προσφέρει και προσμένει όσα του υπόσχεται. Νέος, όμορφος, πλούσιος, πιστεύει ότι όλα του ανήκουν, μέχρι που θα συναντήσει την Κλειώ.

Η γνωριμία τους σκανδαλώδης, ο έρωτάς τους θυελλώδης. Εκείνη θα γίνει η πυξίδα στη ζωή του και θα γλυκάνει τον πόνο του. Εκείνος θα της αποδείξει ότι όλα μπορούν να αλλάξουν, αρκεί να βασιστεί πάνω του και να του έχει εμπιστοσύνη.

Ένα πρόσωπο, όμως, διεκδικεί όσα θεωρεί ότι του ανήκουν...

Γιατί, το παρελθόν, όσο κι αν θέλουμε να το διαγράψουμε, μένει ανεξίτηλα γραμμένο στο βιβλίο της ζωής. Γιατί, καμιά φορά, η αγάπη μπορεί να αφήνει γεύση πικρή.